

her i Salen ville fastholde deres gamle Standpunkt, i ethvert Tilfælde det Standpunkt, de havde for en Maaned siden, da Sagen var for her, og ikke gøre dette Indgreb i Kjøbenhavns og Købstædernes kommunale Rettigheder. Det vil jeg meget indtrængende henstille til ærede Medlemmer. Jeg ser ikke, at der kan være nogen Fare derved, eller at man skal være bange for at føre Lovforslaget tilbage til Folketingets Affattelse. Det er man jo ellers ikke bange for. Da saaledes Alderdomsforsørgelsesloven kom ned fra Landstinget, gjorde vi den om, skønt der stod et virkeligt Fremskridt paa Spil. Vi sendte den dog forandret op i Landstinget, og Venstre deroppe sammen med mine Partifæller foreslog Landstinget at vedtage Loven i Folketingets Affattelse. Man syntes saaledes ikke at være bange for at miste de Fremskridt, som der var Tale om ved denne Lov, man fastholdt sit Standpunkt, skønt der kunde være Fare derved. Jeg haaber nu, at der ikke er en saadan Fare. Men her, hvor der ikke er Tale om noget Fremskridt, men om et stort Tilbageskridt, synes man fra en vis Side, kun at være bange for at gaa glip af Tilbageskridtet.

Der kan ikke ske noget galt, ved at vedtage den lille Ændring og fastholde Standpunktet fra for et Par Maaneders siden. Sagen kommer saa op i Landstinget, gaar eventuelt i Fællesudvalg, og der kan man saa se at tale sig til Rette. Der kunde maaske ske det derved, at de, som ikke ere klare over denne Sags overordentlige Betydning, kunde faa Tid til at tænke mere derover og drøfte den lidt mere. Det er nemlig en Sag af overordentlig stor Rækkevidde, der her foreligger. Det er det første egentlig store Tilbageskridt, der vil ske under det nuværende System. Jeg regner denne Sag for vigtigere end adskillige andre reaktionære Love, der ere vedtagne her i denne Samling, idet man derved griber ind i de nuværende kommunale Rettigheder, hvad der ikke er nogen Spøg. Tidligere har man jo klamret sig til enhver Tøddel af de kommunale Rettigheder, men nu vil man gribe ind paa denne Maade. Jeg vil derfor anbefale at vedtage det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Aalborg. Jeg tror, at jo mere man studerer denne Sag, de her henhørende ministerielle Skrivelser og tidligere Forhandlinger, jo mere vil man indse, at vi fra vort Standpunkt have Ret. Man vil da ogsaa give os Ret i, at det ikke paa nogen Maade kan forsvares i denne Sag at

følge Ministeren og Landstinget. Om Sagen skulde strande, var det ikke nogen stor Ulykke, og der vilde ikke derved tabes noget væsentligt Fremskridt. Der er dog ikke Spor af Sandsynlighed for, at den skulde strande, i ethvert Tilfælde ikke større, end der var med Hensyn til Alderdomsforsørgelsesloven.

Med disse Ord, som jeg beder man vil undskylde ere bleve lidt langvarige, skal jeg slutte. Naar jeg har talt saa udførligt, maa jeg dog bede taget i Betragtning, at jeg som Kjøbenhavnsk Borgerrepræsentant er i højeste Grad forpligtet til at lægge Dem paa Sinde, at ikke Kjøbenhavn og Købstæderne skulle kunne sige, at det blev den første Frugt af Løftet om Udvidelse af de kommunale Rettigheder, at vi i Stedet for fik denne Indskrænkning.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*J. C. Christensen*): Det forekommer mig, at det ærede Medlem sagde, at det, vi her ere i Færd med at vedtage, var det første store virkelige Tilbageskridt, der var sket under det ny Ministerium. Det glæder mig, for saa vidt som jeg deraf kan se, at saa behøve vi ikke at tage det ærede Medlems Klager paa andre Punkter saa alvorligt. Saa vidt jeg erindrer, har det ærede Medlem i denne Rigsdagssamling allerede udtalt sig om adskillige Tilbageskridt, ligesom ogsaa det Blad, der staar ham nær, stadig taler om de store Tilbageskridt under det ny System. Naar vi først nu staa over for det første virkelige Tilbageskridt, maa de foregaaende ikke have haft megen Betydning. Efter at det ærede Medlem i en saa stor og vidtløftig Tale har angrebet og desavoueret sig selv, behøve vi andre jo ikke at gøre det.

Jeg har kun taget Ordet for at gøre opmærksom paa, at hvad jeg for 2 $\frac{1}{2}$ Aar siden sagde om denne Sags Betydning, ønsker jeg fremdeles at staa ved. Det er min Overbevisning, at det vilde have været endnu bedre at faa det Forslag, som Venstre vedtog for 2 $\frac{1}{2}$ Aar siden, og den Dag, da der bliver lysere Udsigter for dette Forslag, skal jeg saa ivrigt som nogen arbejde for at faa det igennem. Men noget andet er, om det er forsvarligt, naar vi staa over for en Situation, hvor det dog er muligt her at faa Fattighjælpsmærket borttaget, da at undlade at gøre dette Fremskridt. Der er jo endnu et saadant Mærke ved denne Sag. Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem er saa glad ved et Par